

УДК 351.86

О. М. Відлер,
аспірант, Академія муніципального управління

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ МЕХАНІЗМІВ З ПРОТИДІЇ НЕЛЕГАЛЬНІЙ МІГРАЦІЇ В УКРАЇНІ

O. Wydler,
PhD student of Academy of Municipal Management

FEATURES OF ORGANIZATIONAL AND LEGAL MECHANISMS FOR COMBATING ILLEGAL MIGRATION IN UKRAINE

У статті проаналізовано особливості організаційно-правових механізмів з протидії нелегальній міграції в Україні. Розкрито основний зміст міжнародних нормативно-правових актів спрямованих на координацію дій у сфері протидії нелегальній міграції. З'ясовано, що Україна за минуле десятиліття стала не тільки транзитною зоною на шляху міграційних потоків в напрямку країн Західної Європи, але поступово перетворюється в країну тривалого перебування нелегальних мігрантів. Встановлено, що нелегальна міграція стала соціальним явищем, що вийшла за межі окремих держав і перетворилась на міжнародну проблему. Зазначено, що формування національної системи протидії нелегальній міграції проходить складний процес гармонізації з міжнародно-правовими та загальноєвропейськими стандартами у сфері протидії нелегальній міграції, боротьби з організованою злочинністю та захисту основних прав нелегальних мігрантів та біженців. Доведено, що нелегальна міграція в Україні є гострою проблемою, що впливає на стан правопорядку, економічну ситуацію, і на міжнародний імідж не тільки нашої держави, а й багатьох інших.

The article analyzes the peculiarities of the organizational-legal mechanisms for combating illegal migration in Ukraine. Revealed the main content of the international legal acts directed on coordination of actions in the sphere of combating illegal migration. Clarified that Ukraine over the past decade has become not only a transit area on the way of migration flows towards Western European countries, but is gradually becoming a country for a long period of stay of illegal migrants. It is established that illegal migration has become a social phenomenon that went beyond the boundaries of individual States and has become an international problem. It is noted that the formation of the national system of combating illegal migration is a complex process of harmonization with international legal and European standards in the sphere of combating illegal migration, fighting organized crime and protection of the fundamental rights of irregular migrants and refugees. It is proved that illegal migration in Ukraine is an acute problem affecting law and order, economic situation and international image, not only our country but many others.

*Ключові слова: міграційні процеси, нелегальна міграція, правові механізми, міжнародний імідж.
Key words: migration processes, illegal migration, legal frameworks, international image.*

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Незалежними експертами у сфері міграційної політики доведено, що географічне розташування України є дуже привабливим для нелегальних мігрантів із країн СНД, Азії та Африки, які прямують до країн Західної Європи в пошуках кращих умов життя.

Так, Україна за минуле десятиліття стала не тільки транзитною зоною на шляху міграційних потоків в напрямку країн Західної Європи, але поступово перетворюється в країну тривалого перебування нелегальних мігрантів. Збільшення неконтрольованої міграції призвело до значного посилення криміналізації українського суспільства у прикордонних районах.

Встановлено, що нелегальні мігранти широко використовують місцевих жителів України як провідників, власників житла, перевізників, перекладачів і просто окремих громадян, які отримують прибуток через надання протиправної "допомоги" на різних етапах пересування мігрантів на Захід. Отже, у цих прикордонних районах сформувався мережа високоприбуткового злочинного (кримінального) бізнесу, що включає як окремих корумпованих представників відповідних органів державної влади та місце-

вого самоврядування, так і посередницькі групи, які займаються переправлянням, виготовленням підроблених документів високої якості та організацією транспортного перевезення нелегальних мігрантів.

Відтак, актуальним питанням забезпечення національної безпеки України є створення ефективних механізмів державного управління у сфері протидії нелегальній міграції, які б сприяли запровадженню дієвих заходів з боротьби зі злочинністю, пов'язаною з нелегальною міграцією.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Значний внесок у вивчення цієї проблематики зробили українські вчені Ю. Бузицький, І. Березовський, А. Бабенко, С. Бритченко, О. Войцехівський, В. Іващенко, В. Коваленко, В. Кривенко, О. Кузьменко, В. Куц, О. Джужа, Ю. Кравченко, О. Малиновська, А. Мозоль, О. Надьон, А. Черняк, С. Чехович, Т. Назарова, В. Новік, С. Пирожков, О. Піскун, І. Прибиткова, С. Ратушний, Ю. Римаренко, В. Трощинський, В. Шаповал В. Шакур, М.О. Шульга та ін., так і зарубіжні вчені

М. Війєрс, Р. Вольвенд, В. Лунєєв, М. Пуглі, Дж. Солт, Р. Хавсман, П. Холмс, А. Шлоенхард та ін.

Однак, незважаючи на загальний підвищений інтерес до міграційних процесів, для вітчизняної науки державне управління розроблення цієї проблеми є новим напрямом наукових досліджень, зокрема питань протидії нелегальній міграції.

МЕТА СТАТТІ

Метою статті є проаналізувати особливості організаційно-правових механізмів з протидії нелегальній міграції в Україні.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Зазначимо, що сучасна європейська міграційна політика визначається кількома угодами та конвенціями, які були прийняті за останні два десятиріччя. Серед них:

- Шенгенські угоди 1985 та 1990 років;
- Дублінська Конвенція 1990 року
- Маастрихтський договір 1992 року;
- Амстердамський договір 1997 року та інші нормативні акти.

Зазначені міжнародні нормативно-правові акти спрямовані на координацію дій у сфері протидії нелегальній міграції, а саме:

- обмін інформацією про становище в країнах-походження нелегальних мігрантів;
- встановлення контролю над міграційними процесами;
- посилення боротьби з організованою злочинністю у сфері нелегальної міграції;
- розроблення єдиної візової політики по відношенню до країн-потенційних постачальників нелегальних мігрантів;
- запровадження єдиної політики щодо інтеграції легальних іммігрантів шляхом гармонізації національних політик з питань надання притулку;
- взаємний обмін статистичними даними, зокрема про значні групи біженців.

Законом України про основи національної безпеки України нелегальну міграцію визначено як одну з основних загроз національної безпеки України [1].

Як свідчить аналіз, сучасні транскордонні злочинні угруповання використовують стійкі, налагоджені канали нелегальної міграції через територію України. Такі механізми активно використовуються незаконними мігрантами з країн Південної та Східної Азії, Близького та Середнього Сходу, а також країн Африки.

На сьогодні нелегальну міграцію неможливо належним чином відобразити в офіційній статистиці. Різні компетентні органи державної влади та органи місцевого самоврядування, незалежні експерти пропонують свої оцінки чисельності нелегальних мігрантів та відомості про незаконне перетинання кордону, що загрожують національній безпеці (бандитські формування, терористичні групи, шпигунські й інші розвідувальні групи й індивіди), є обмеженими за доступом та відносяться до державної таємниці, як правило, не доступні для наукової та широкої громадськості. Також існує різнобій в оцінках масштабів самого явища нелегальної міграції та прогнозів щодо його подальшого розвитку. Тому небезпідставними є експертні дані за якими чисельність нелегальних мігрантів в Україні істотно коливається від 30 тисяч до 1 мільйона осіб.

Наприклад, у 2015 року Державна прикордонна служба України не пропустила в Україну близько 14 тисяч потенційних нелегальних мігрантів. Про це повідомив Голова Держприкордонслужби Віктор Назаренко на прес-конференції за підсумками зустрічі керівників прикордонних служб України, Польщі, Словаччини, Угорщини та Румунії у Львові.

У своїй доповіді він зазначив, що "...ми провели 5 спільних операцій, і за цей час (а це майже 4 місяці), затримали в Україні 1327 нелегальних мігрантів, не пропустили в Україну 4300 осіб, яких підозрювали у майбутніх діях по нелегальному перетину кордону. А загалом у поточному році ми не пропустили в Україну майже 14 тисяч осіб з даної категорії". Отже, у 2015 році, кількість затримань нелегальних мігрантів збільшилася вдвічі, а на ділянці кордону з Угорщиною — в 7 разів [2]. Однак, очевидним є той факт, що наведені цифри говорять про кількість лише затриманих нелегалів українськими прикордонниками.

Слід зазначити, що за роки незалежності України компетентними органами державної влади вживались заходи з метою створення законодавчого регулювання міграційними процесами.

Так, у Декларації про державний суверенітет було заявлено, що Україна регулює імміграційні процеси [3]. Завдяки вжитим комплексними державно — управлінськими заходами сьогодні створено Державну міграційну службу України, та прийнято Концепцію державної міграційної політики. Послідовно впроваджуються декілька державних програм, які координують дії силових структур, органів державної влади та місцевого самоврядування, передбачають правові, правоохоронні, організаційні заходи, розвиток міжнародного співробітництва.

Формування національної системи державного управління у сфері протидії нелегальній міграції проходить складний процес гармонізації з міжнародно-правовими та загальноєвропейськими стандартами у сфері протидії нелегальній міграції, боротьби з організованою злочинністю та захисту основних прав нелегальних мігрантів та біженців.

За 24 роки незалежності України було сформовано законодавчу та нормативно-правову базу міграційної політики України, базис якої становлять:

- 1) Закон України "Про імміграцію";
- 2) Закон України "Про біженців";
- 3) Закон України "Про громадянство України";
- 4) Закон України "Про правовий статус іноземців";
- 5) Закон України "Про Державну прикордонну службу України";
- 6) Закон України "Про свободу пересування і свободу вибору місця проживання в Україні";
- 7) Закон України "Про основи національної безпеки України";
- 8) Закон України "Про прикордонний контроль".

Сучасне законодавче та нормативно-правове регулювання міграційними процесами за висновками експертів Міжнародної організації з міграції є одне з найрозвиненіших на теренах СНД [4]. При цьому необхідно зауважити, що міграційна політика та міграційне законодавство ніколи не були пріоритетними напрямками в системі державного управління України. Саме тому формування міграційного законодавства відбувалося раніше на підставі тиску зовнішніх чинників, аніж свідомого державного бачення

розвитку міграційної політики. Такими зовнішніми чинниками переважним чином слід вважати політику країн Євросоюзу, спрямовану, по-перше, на обмеження зовнішньої легальної міграції з країн СНД, а по-друге, на жорстку політику протидії незаконній міграції, в числі з України.

Саме вимоги Європейського Союзу щодо посилення охорони державних кордонів, боротьби з транзитною нелегальною міграцією та небажання врегулювати двосторонні процеси перебування українських заробітчан у країнах Європи переважним чином зумовили тенденції розвитку законодавства та міжнародно-правових інститутів, що його реалізують.

Суттєвим кроком у сфері вдосконалення чинного міграційного законодавства України стало прийняття 16 лютого 2010 року Верховною Радою України за основу Закону № 5085-1 "Про концепцію державної міграційної політики" [5], який визначає:

- основні напрями, стратегічні завдання державної міграційної політики України;
- принципи та пріоритети діяльності державних органів у сфері протидії незаконній міграції;
- напрями вдосконалення міграційної політики її законодавчого та інституційного забезпечення;
- механізми реалізації державної міграційної політики компетентними органами державної влади в Україні.

На думку фахових незалежних експертів, ухвалення Закону "Про концепцію державної міграційної політики" відкриває шляхи для вдосконалення всього національного міграційного законодавства України. Прийняття даного документу сьогодні направлено на зміцнення національної безпеки і є продовженням виконання домовленостей України з Євросоюзом та євроінтеграційних прагнення нашої держави.

Розглядаючи організаційні аспекти державного управління міграційними процесами зазначимо, що у 1993 році з метою координації зусиль різних відомств у галузі міграції, та повернення депортованих біженців, було створено Міністерство України у справах національностей і міграції. Але практичний досвід у міграційній сфері та невідома статистика дає підстави стверджувати, що у зв'язку з різними відомчими підходами щодо розгляду міграційних питань та координації міграційної політики, діяльність Міністерства України у справах національностей і міграції була не ефективною та незабаром воно було реорганізовано в Державний комітет у справах національностей та релігій, який також був вісім раз реорганізований. Остання реорганізація відбулася у 2007 році, коли Державний комітет у справах національностей та міграції Постановою Кабінету Міністрів України від 14 лютого 2007 року був реорганізований у Державний комітет у справах національностей та релігій [6].

З'ясовано, що перша спроба створення Державної міграційної служби України була зроблена у 2007 році. Створення зазначено органу державної влади передбачалось "Планом дій Україна — ЄС" для системного вирішення проблем міграційної політики. Однак ця спроба виявилася невдалою.

Друга спроба була зроблена у 2008 році, коли Постановою Кабінету Міністрів України від 18 червня 2008 року № 558 функції спеціального уповноваженого центрального органу виконавчої влади у справах міграційної політики до законодавчого визначення протягом одного року

питання, пов'язаного з утворенням відповідного центрального органу виконавчої влади було покладено на Міністерство внутрішніх справ України. Однак Указом Президента України № 643 від 21 липня 2008 року дію цієї урядової постанови було призупинено, а її законність було оспорено в Конституційному суді (аргументом було законодавче визначення чисельності силових структур і положення Закону України "Про міліцію"). Тому наступною Постановою Кабінету Міністрів України від 30 липня 2008 року № 692 пропонувалося створити міграційну службу в рамках штатної чисельності МВС. Але Указом Президента України від 14 серпня 2008 року дію і другої постанови Кабінету Міністрів України було скасовано.

Третю спробу створення Державної міграційної служби України ініціював сам Президент України на основі проекту рішення Ради Національної безпеки і оборони України, зокрема на виконання цього рішення у 2009 році Постановою Кабінету Міністрів України від 24 червня 2009 року № 643 було передбачено створення центрального органу виконавчої влади — Державної міграційної служби України. Але це рішення Президент України піддає сумніву і відправляє до Конституційного суду. І, нарешті, з прийняттям Постанови Кабінету Міністрів України від 17 липня 2009 року № 750 передбачається створення Державної міграційної служби України на базі Державного департаменту у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб МВС України та Департаменту у справах біженців Держкомітету у справах національностей та релігій. Однак і ця нова організаційно-штатна структура так і не почала працювати.

Відповідно до Указу Президента України від 9 грудня 2010 року № 1085 "Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади" запропоновано створення створення єдиного органу державної влади України, що має:

- забезпечити системний та цілеспрямований підхід до здійснення міграційної політики країни враховуючи кращі європейські та світові практики;
- удосконалити механізми державного управління з протидії нелегальній міграції;
- підвищити ефективність реалізація державної політики у сфері міграції;
- вжити заходів, спрямованих на запобігання нелегальної міграції та правопорушенням у цій сфері;
- удосконалити нормотворче забезпечення міграційними процесами;
- забезпечення виконання законодавства в сфері міграційного контролю та зобов'язань України перед Європейським Союзом у цій сфері;
- сформувати загальнодержавну автоматизовану реєстраційно-паспортну систему.

Також передбачається, що Державна міграційна служба України координуватиме діяльність органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування в реалізації міграційної політики, братиме участь у боротьбі з організованою злочинною діяльністю міжнародних кримінальних структур, що займаються організацією нелегальної міграції, здійснюватиме імміграційний контроль на території країни.

Важливою складовою діяльності Державної міграційної служби України є виконання Національного плану дій щодо лібералізації візового режиму ЄС для України. Зазначена діяльність відбувається у форматі роботи

Координаційного центру з виконання "Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України", який створено постановою Кабінету Міністрів України від 7 лютого 2011 № 77 (далі—Координаційний центр).

Координаційний центр є постійно діючим допоміжним органом Кабінету Міністрів України, утвореним з метою узгодження діяльності центральних органів виконавчої влади в рамках виконання "Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України" (прийнятий 22 листопада 2010 на саміті Україна — Європейський Союз).

В основу діяльності Координаційного центру та центральних органів виконавчої влади покладено Національний план з виконання "Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України", затверджений Президентом України 22 квітня 2011 року.

Реалізуючи досягнуті з ЄС міждержавні домовленості, 18 травня 2011 відбулося перше засідання Координаційного центру з виконання "Плану дій щодо лібералізації ЄС візового режиму для України", на якому були визначені першочергові пріоритети щодо виконання Національного плану. В ході засідання було створено кілька робочих груп з імплементації основних напрямків Національного плану. Зокрема, напрям роботи однієї з них — управління міграцією та захист прав мігрантів.

З цією метою передбачається:

- узгодження дій щодо створення єдиної національної бази даних управління міграційними потоками відповідно до стандартів ЄС;
- удосконалення механізму державного управління міграцією;
- розвиток національного законодавства у міграційній сфері;
- налагодженні системи захисту персональних даних відповідно до вимог Євросоюзу;
- запровадження політики надання притулку, захисту прав біженців та осіб повернутих до України в порядку реалізації Угоди між Україною та ЄС "Про реадмісію";
- створення ефективної системи інтегрованого управління кордонами.

Отже, на виконання пункту 41 Національного плану заходів з виконання другої фази Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 року № 805-р, та з метою забезпечення нормативно-правового врегулювання процедури обміну статистичною та аналітичною інформацією з питань протидії нелегальній міграції запроваджено нову Методику аналізу ризиків з метою протидії нелегальній міграції.

Головною метою цієї методики є організація інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства закордонних справ України, Міністерства соціальної політики України, Міністерства освіти і науки України, Служби зовнішньої розвідки України, Служби безпеки України, Державної міграційної служби України, Державної прикордонної служби України (далі — Суб'єкти), спрямованої на протидію нелегальній міграції. Вона визначає порядок обміну між Суб'єктами статистичною та аналітичною інформацією з питань протидії нелегальній міграції, щодо якої законо-

давством не встановлено обмежень стосовно її створення, збирання, одержання, зберігання, використання та поширення. Обмін інформацією здійснюється на міжвідомчому рівні через контактний аналітичний центр (далі — Центр), утворений на базі Департаменту у справах іноземців та осіб без громадянства Державної міграційної служби України.

Основними напрямками діяльності Центру є:

- обмін статистичною та аналітичною інформацією;
- всебічний аналіз усієї доступної інформації у сфері нелегальної міграції;
- підтримка та сприяння спільній діяльності суб'єктів, у тому числі шляхом повідомлення сторін про зміни загальних тенденцій, способів, методів нелегальної міграції, тактики дій.

Так, сторони здійснюють обмін статистичною та аналітичною інформацією, зазначеною у цьому пункті, створеною, зібраною чи одержаною в процесі діяльності суб'єктів відповідно до компетенції.

Статистичною інформацією є відомості про:

- чисельність та громадянство виявлених нелегальних мігрантів;
- чисельність іноземців та осіб без громадянства з країн міграційного ризику, які звернулися з клопотанням до дипломатичних представництв та консульських установ України за кордоном про оформлення віз для в'їзду в Україну, за громадянством та типами віз;
- кількість та типи віз для в'їзду в Україну, оформлених іноземцям та особам без громадянства з країн міграційного ризику, за громадянством;
- чисельність іноземців та осіб без громадянства з країн міграційного ризику, яким дипломатичними представництвами та консульськими установами України за кордоном було відмовлено в оформленні віз, за громадянством, типами віз та причинами відмови;
- чисельність та громадянство іноземців та осіб без громадянства з країн міграційного ризику, які звернулися з клопотанням про отримання статусу біженця в Україні;
- чисельність та громадянство іноземців та осіб без громадянства з країн міграційного ризику, які змінили статус перебування в Україні;
- чисельність та громадянство іноземців та осіб без громадянства, яким продовжено термін перебування в Україні;
- чисельність та громадянство іноземців та осіб без громадянства, які навчаються у вищих навчальних закладах;
- чисельність та громадянство нелегальних мігрантів, відносно яких прийнято рішення про видворення з України, у тому числі в примусовому порядку, та про заборону в'їзду в Україну;
- чисельність та громадянство іноземців та осіб без громадянства, яким відмовлено у в'їзді в Україну, у тому числі через непідтвердження мети поїздки;
- чисельність та громадянство іноземців та осіб без громадянства з країн міграційного ризику, які в'їхали або виїхали з України;
- кількість виданих, продовжених та анульованих дозволів на застосування праці іноземців та осіб без громадянства;

— чисельність та громадянство іноземців та осіб без громадянства, притягнутих до адміністративної та кримінальної відповідальності під час перебування в Україні;

— чисельність та громадянство нелегальних мігрантів, прийнятих та переданих згідно з угодами про реадмісію осіб;

— інші кількісні показники, які становлять спільний інтерес для Суб'єктів і обмін якими сприятиме підвищенню ефективності протидії нелегальній міграції.

Аналітичною інформацією є відомості щодо:

— виявлення фізичних та юридичних осіб, які порушували законодавство про правовий статус іноземців та осіб без громадянства;

— способів незаконного перетинання державного кордону України з використанням підроблених документів, запрошень неіснуючих підприємств та установ різних форм власності;

— соціально-політичної ситуації в країнах походження та транзиту нелегальних мігрантів;

— інших питань, які становлять спільний інтерес для Суб'єктів і обмін якими сприятиме підвищенню ефективності протидії нелегальній міграції.

За результатами опрацювання спільної статистичної та аналітичної інформації Центром не рідше одного разу на рік готуються пропозиції (рекомендації) щодо проведення заходів з протидії нелегальній міграції [10].

ВИСНОВОК

Підсумовуючи вищенаведене, зазначимо що для України сама проблема нелегальної міграції не нова, але її зростаюча тенденція викликає занепокоєння, оскільки вона пов'язана з незаконними операціями та різними видами злочинності.

З'ясовано, що нелегальна міграція займає вагомий відсоток у структурі різноманітних міграційних потоків. Вона є соціально небезпечним, шкідливим, протизаконним явищем, яке реально загрожує економічним інтересам і національній безпеці нашої держави.

Нелегальна міграція в Україні є гострою проблемою, що впливає на стан правопорядку, економічну ситуацію, і на міжнародний імідж не тільки нашої держави, а й багатьох інших. Протидія нелегальній міграції є найважливішим чинником забезпечення національної безпеки України, захисту її економічних інтересів та інтересів громадян.

Зазначимо, що результативно вирішуючи проблеми міграції, здійснюється вагомий світовий внесок у розв'язання інших пов'язаних з нею глобальних проблем, серед яких транскордонна злочинність, тероризм, торгівля людьми, зброєю та наркотиками.

Перспективою подальших розвідок даної проблематики є, на наш погляд, дослідження, що спрямовані на реалізацію основних напрямів та шляхів державної політики у сфері протидії нелегальній міграції.

Література:

1. Про основи національної безпеки України: Закон України від 19 черв. 2003 р. № 964-IV // Відом. Верхов. Ради України. — 2003. — № 39. — Ст. 351.

2. За рік в Україну не пустили близько 14 тисяч нелегалів. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/news/2015/12/2/7091112/?attempt=1>

3. Декларація про державний суверенітет України // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1990. — № 31. — Ст. 429.

4. Регулирование миграции в странах СНГ: законодательство и трансграничное сотрудничество // Відкритий форум МОМ. — 2002. — Спец. випуск. — № 3. — С. 1.

5. Закон України "Про Концепцію державної міграційної політики" [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.gska2.rada.gov.ua/pls>

6. Деякі питання Державного комітету у справах національностей та релігій: Постанова Кабінету Міністрів України: від 14.02.2007 р., № 213 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>

7. Малиновська О. Основні засади міграційної політики України та майбутні сценарії розвитку / О. Малиновська // Міграція і ринки праці Польщі та України. — Warsawa. — 2003. — 382 с.

8. Енциклопедичний словник з державного управління. За редакцією Ю.В. Ковбасюка, В.П. Трошинського, Ю.П. Сурміна. — Київ, 2010 — 819 с.

9. Іжа М.М., Пахомова Т.І., Різнікова Я.О. Організаційно-правові засади державного управління. — Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2008. — 304 с.

10. Наказ "Про затвердження Методики аналізу ризиків з метою протидії нелегальній міграції" МВС України, МЗС України, Мінсоцполітики України [Електронний ресурс]: Наказ, Методика від 29.04.2015 №494/132/467/497/141/281. — Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0587-15#n19>

References

1. The Law Of Ukraine (2003), On the basics of national security of Ukraine, № 39, pp. 351.

2. Za rik v Ukrainu ne pustily blyzko 14 tysiach nelegaliv, available at: <http://www.pravda.com.ua/news/2015/12/2/7091112/?attempt=1> (Accessed 14 December 2015).

3. The Declaration of state sovereignty of Ukraine (1990), № 31, pp. 429.

4. Rehulyrovanye myhratsyy v stranakh SNH: zakonotvorchestvo y transhranychne sotrudnychestvo (2002), № 3, pp. 1.

5. The law of Ukraine (2011), "On state migration policy Concept", available at: <http://www.gska2.rada.gov.ua/pls> (Accessed 14 December 2015).

6. The Resolution Of The Cabinet Of Ministers Of Ukraine (2007), Some questions of the State Committee on nationalities and religions, available at: <http://www.zakon.rada.gov.ua> (Accessed 14 December 2015).

7. Malinovskaya, E. (2003), Basic principles of migration policy of Ukraine and future scenarios of development, Warsawa, Poland.

8. Kovbasiuk, Y.V. Troshchinsky, V.P. Surmin, J.P. (2010), [Encyclopedic Dictionary of the government], Kyiv, Ukraine.

9. Pakhomova, T.I. and Reznikova, Y. A. (2008), Legal foundations of public administration, Odessa, Ukraina.

10. The order "On approval of the Methodology of risk analysis to combat illegal migration" of the Ministry of internal Affairs of Ukraine, MFA of Ukraine, the Ministry of social policy of Ukraine (2015), available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0587-15#n19> (Accessed 15 December 2015).
Стаття надійшла до редакції 15.12.2015 р.